

Tato stránka byla přeložena pomocí strojového překladu [Odkaz]. Strojové překlady mohou obsahovat chyby, které mohou snižovat jejich srozumitelnost a přesnost. Veřejný ochránce práv nenese žádnou odpovědnost za případné nesrovnalosti. Pokud chcete mít nejspolehlivější informace a právní jistotu, podívejte se na původní znění v angličtině (odkaz viz výše). Více informací naleznete v naší [politice týkající se jazyků a překladů](#) [Odkaz].

Rozhodnutí evropského veřejného ochránce práv o ukončení šetření stížnosti 1339/2012/FOR proti Evropské centrální bance

Rozhodnutí

Případ 1339/2012/FOR - **Otevřeno dne** 24/07/2012 - **Rozhodnutí ze dne** 01/02/2013 -
Dotčený orgán Evropská centrální banka (Nebyl zjištěn nesprávný úřední postup) |

Stěžovatel, nevládní organizace Corporate Europe Observatory, tvrdil, že členství prezidenta ECB ve Skupině třiceti je neslučitelné s nezávislostí, pověstí a integritou ECB. Tvrdila, že ECB by měla požádat svého prezidenta, aby ze skupiny vystoupil.

Veřejná ochránkyně práv stěžovateli rozuměla, že skupina třiceti je zájmová skupina zastupující soukromé finanční zájmy a slouží jako lobby k prosazování těchto soukromých finančních zájmů. Rovněž navrhla, aby skupina poskytla soukromým zájmům platformu pro lobbování vůči ECB. Jako důkaz stěžovatel tvrdil, že: i) někteří členové skupiny třiceti v současné době pracují nebo pracovali pro soukromé banky a investiční společnosti; II) financování skupiny pochází především od soukromých bank a iii) cíle skupiny upřednostňují soukromé zájmy.

Po pečlivé analýze argumentů stěžovatele a stanoviska ECB veřejný ochránce práv poznamenal, že ve skutečnosti mnoho členů skupiny zastupuje veřejné subjekty, například jiné centrální banky. Kromě toho je její financování různorodé a pochází částečně od veřejných subjektů. Pokud jde o cíle skupiny, veřejná ochránkyně práv zjistila, že dostupné důkazy podporují názor, že skupina je spíše diskusním fórem než zájmovou skupinou nebo lobby. Veřejný ochránce práv rovněž uvedl, že v zásadě je správné a skutečně nezbytné, aby se prezident ECB účastnil vhodných diskusních fór.

Veřejný ochránce práv tedy odmítl tvrzení, že členství prezidenta ECB ve skupině je neslučitelné s nezávislostí, pověstí a integritou ECB, a neshledal žádný nesprávný úřední postup ECB.

Veřejná ochránkyně práv rovněž poznamenala, že vzhledem k tomu, že ECB zpočátku

nedostatečně reagovala na stěžovatele, tento stěžovatel správně vyjádřil obavy ohledně této záležitosti. Nakonec předložil dva návrhy. První z nich bylo, že v zájmu zajištění transparentnosti by ECB měla na svých internetových stránkách uvést informace o tom, že její prezident je členem Skupiny třiceti. Druhým důvodem bylo, že vzhledem ke své větší viditelnosti a větší odpovědnosti by ECB měla podniknout kroky ke zvýšení kvality své komunikace s veřejností.

Skutečnosti, které vedly k žalobnímu důvodu

1. Stěžovatel, Corporate Europe Observatory (CEO) [1], kontaktoval Evropskou centrální banku (ECB) v letech 2011 a 2012 v souvislosti s členstvím prezidenta ECB ve „skupině třiceti“ [2]. S ohledem na tyto kontakty stěžovatel zastával názor, že členství prezidenta ECB ve Skupině třiceti ohrozilo nezávislost ECB. Vyzvala ECB, aby požádala svého prezidenta, aby vystoupil ze Skupiny třiceti. Vzhledem k tomu, že stěžovatel nebyl spokojen s odpověďmi, které obdržela od ECB, obrátil se na veřejného ochránce práv. Po přezkoumání argumentů předložených stěžovatelem a odpovědí, které mu ECB poskytla, zahájil veřejný ochránce práv šetření a požádal ECB, aby veřejnému ochránci práv předložila své stanovisko.

Předmět šetření

2. Stěžovatel tvrdí, že členství prezidenta ECB ve Skupině třiceti je neslučitelné s nezávislostí, pověstí a integritou ECB. Stěžovatel tvrdil, že ECB by měla požádat svého prezidenta, aby vystoupil ze skupiny třiceti.

Šetření

3. Stěžovatel byl předložen veřejnému ochránci práv dne 27. června 2012. Veřejná ochránkyně práv zahájila šetření dne 24. července 2012. ECB předložila své stanovisko dne 30. srpna 2012. Stěžovatel předložil své připomínky dne 29. září 2012.

Analýza a závěry veřejné ochránkyně práv

Tvrzení, že členství prezidenta ECB ve Skupině třiceti je neslučitelné s nezávislostí, pověstí a integritou ECB

Argumenty předložené veřejnému ochránci práv

4. Stěžovatel tvrdí, že skupina třiceti je „hybatelem lobování“ zaměřeným na podporu

soukromých finančních zájmů. Tvrdí, že cílem skupiny třiceti je ovlivnit diskusi o regulaci finančního sektoru na celém světě tím, že předloží realizovatelná doporučení pro komunity vytvářející politiku soukromého a veřejného sektoru. Dochází tedy k závěru, že členství ve Skupině třiceti není slučitelné s postavením prezidenta ECB.

5. Podle stěžovatele skupina třiceti představuje důležité rozhraní mezi soukromými bankami a centrálními bankami a že takové ujednání umožňuje některým z největších soukromých bank na světě vykonávat vliv na vrcholové manažery nejvýznamnějších centrálních bank na světě, včetně ECB. Stěžovatel poukazuje na to, že členy skupiny 30 jsou vedoucí pracovníci a poradci z velkých soukromých finančních subjektů, jako jsou Morgan Stanley, JP Morgan Chase a BNP Paribas.

6. Dodává, že skupina třiceti podporuje cíle „bankovní lobby“ v různých otázkách.

7. Dále tvrdí, že aktivity a členství Skupiny třiceti jsou neprůhledné. Stěžovatel tvrdí, že není možné, aby veřejnost znala podrobnosti o zapojení prezidenta ECB do Skupiny třiceti, neboť schůze skupiny třiceti jsou důvěrné.

8. Stěžovatel tvrdí, že každý prezident ECB musí zajistit, aby nebyl pod vlivem finanční lobby a nebyl spojen s žádným fórem nebo procesem, který by mohl ohrozit jeho nezávislost nebo vést ke střetu zájmů. Dodává, že je povinností ECB zajistit, aby její prezident byl nezávislý a nebyl zatížen střetem zájmů.

9. Stěžovatel konstatuje, že požadavky na nezávislost a neexistenci střetu zájmů jsou stanoveny v:

- Kodex chování členů Rady guvernérů (dále jen „kodex chování“);
- Doplnkový kodex etických kritérií pro členy výkonné rady; a
- Pravidla pro zaměstnance ECB, která obsahují etický rámec.

10. Dodává, že požadavek, aby ECB zůstala nezávislá, je stanoven v článku 130 Smlouvy o fungování Evropské unie (SFEU), který zní takto:

„Při výkonu pravomocí a plnění úkolů a povinností, které jsou jim svěřeny Smlouvami a statutem ESCB [3] a ECB, Evropská centrální banka, národní centrální banka ani žádný člen jejich rozhodovacích orgánů nevyžadují ani nepřijímají pokyny od orgánů, institucí nebo jiných subjektů Unie, od žádné vlády členského státu nebo od jakéhokoli jiného subjektu. Orgány, instituce nebo jiné subjekty Unie a vlády členských států se zavazují dodržovat tuto zásadu a nesnažit se ovlivňovat členy rozhodovacích orgánů Evropské centrální banky nebo národních centrálních bank při plnění jejich úkolů.“ (zvýraznění doplněno)

11. Stěžovatel tvrdí, že má-li mít tento článek nějaký význam, musí být uplatněny záruky, včetně záruk týkajících se vztahů se zástupci soukromých bank.

12. Stěžovatel dodává, že článek 3.5 kodexu chování stanoví, že vztahy členů Rady guvernérů se zájmovými skupinami jsou založeny na přístupu, který je slučitelný s jejich nezávislostí jakožto členy Rady guvernérů a se zásadou bezúhonnosti. Stěžovatel dále konstatuje, že ECB jmenovala etického úředníka, aby dodržoval kodex chování. ECB však stěžovatele informovala, že účast prezidenta ECB ve skupině třicátých let nezahrnuje žádné doporučení etického úředníka ani konzultace s Radou guvernérů. ECB dodala, že účast prezidenta ECB ve Skupině třiceti je slučitelná s kodexem chování, neboť „dialog a výměna názorů se třetími stranami jsou slučitelné s povinnostmi člena Rady guvernérů a se zásadou nezávislosti stanovenou v článku 130 SFEU“. Stěžovatel dospěl k závěru, že ECB nepředložila analýzu skupiny třiceti ani úlohy prezidenta ECB v ní.

13. Stěžovatel dále poukazuje na to, že doplňkový kodex, který se zabývá otázkou pozvánek na zasedání, v článku 3 stanoví, že členové správní rady by měli dodržovat zvláštní obezřetnost, pokud jde o „individuální pozvání“. Doplňkový kodex stanoví, že členové rady by se měli v případě pochybností poradit s etickým úředníkem. Stěžovatel uvádí, že prezident ECB zjevně takovou konzultaci neprovedl.

14. Stěžovatel se rovněž domnívá, že je důležité dodat, že prezident ECB kdysi pracoval pro Goldman Sachs (investiční banka).

15. V neposlední řadě stěžovatel poukazuje na to, že i když si je ECB vědoma členství svého prezidenta ve Skupině třiceti, nezveřejňuje tyto informace veřejnosti v životopisu prezidenta na svých internetových stránkách.

Stanovisko ECB

16. ECB ve svém stanovisku předloženém veřejnému ochránci práv tvrdí, že členství prezidenta ECB ve Skupině třiceti je plně slučitelné s nezávislostí, pověstí a integritou ECB a co je nejdůležitější, nevede ke střetu zájmů. ECB shrnula svůj postoj následovně. Za prvé, skupina třiceti není „lobby“ nebo „zájmová skupina“. Skupina třiceti je podle ECB spíše fórem pro výměnu názorů na globální ekonomické a finanční otázky. Zadruhé ECB tvrdila, že je nezbytné, aby prezident ECB pořádal pravidelná setkání a vyměňoval si názory se zástupci veřejného a soukromého sektoru na vysoké úrovni. Tyto kontakty jsou nezbytné pro řádné plnění mandátu ECB, neboť poskytují vysoce cenný zdroj informací z první ruky o vývoji ve světovém hospodářském a finančním prostředí, v němž ECB působí. Umožňují tak ECB rozvíjet informovaný pohled na toto prostředí. Tyto kontakty rovněž poskytují ECB kanál pro komunikaci o svých politických opatřeních. Zatřetí tvrdila, že členství prezidenta ECB ve skupině třiceti je zcela v souladu s přísnými etickými normami platnými pro členy rozhodovacích orgánů ECB. S ohledem na výše uvedené tři důvody dospěla ECB k závěru, že tvrzení stěžovatele jsou neopodstatněná.

17. ECB poté podrobně vysvětluje svůj postoj. Popisuje, co považuje za povahu skupiny třiceti. Poskytuje podrobné vysvětlení úlohy a funkce Skupiny třiceti, jejího účelu a členství.

18. Zaprvé, pokud jde o účel, strukturu a správu, ECB uvádí, že skupina třiceti je soukromý, neziskový, veřejně známý mezinárodní subjekt založený v roce 1978, jehož cílem je prohloubit porozumění mezinárodním hospodářským a finančním otázkám, zkoumat mezinárodní dopady rozhodnutí přijatých ve veřejném a soukromém sektoru a zkoumat možnosti, které mají tržní odborníci a tvůrci politik k dispozici. Skládá se ze zástupců soukromého a veřejného sektoru na vysoké úrovni, včetně několika současných nebo bývalých guvernérů centrálních bank, jakož i akademických pracovníků. Skupině v současné době předsedá Jean-Claude Trichet (bývalý prezident ECB). Úplný seznam členů skupiny třiceti je zveřejněn na internetových stránkách Skupiny třiceti.

19. Skupina třiceti je výborem právnické osoby nazvané „Poradní skupina pro mezinárodní hospodářské a měnové záležitosti, Incorporated“, která je registrována ve Spojených státech jako nezisková organizace osvobozená od daně. Každodenní rozhodnutí týkající se činnosti skupiny třiceti přijímá výkonný ředitel podle potřeby po konzultaci s úředníky skupiny třiceti. Rozhodnutí týkající se vedení, členství a politiky přijímá správní rada. V současné době se správci skládají z předsedy Správců a ředitelů skupiny třiceti. Všechny důležité záležitosti týkající se členství a politik skupiny třiceti jsou přezkoumány na plenárních zasedáních skupiny dvakrát ročně. Skupina je podporována různými zdroji: banky, nebankovní korporace, centrální banky, jednotlivci a v případě konkrétních projektů nadace. Aktuální seznam přispěvatelů je uveden v příloze výroční zprávy skupiny třiceti let [4] .

20. ECB dále bere na vědomí, že skupina třiceti vydání veřejně dostupných zpráv a organizuje pravidelná setkání a semináře, které osloví širší publikum. Jeho klíčovými akcemi jsou dvě výroční plenární zasedání a mezinárodní bankovní semináře. Většina členů se účastní plenárních zasedání. Diskuse na plenárních zasedáních se účastní také malý počet významných hostů. Některá témata jsou pravidelným zaměřením pozornosti Skupiny třiceti. Obvykle se diskutuje o mezinárodním ekonomickém výhledu v příštích 12 až 24 měsících. Ústředním bodem se stal rovněž vývoj finančních trhů, zejména v dobách nejistoty. V letech 2010 a 2011 se plenární rozpravy zaměřily na nápravu ekonomik po finanční krizi. Na plenárních zasedáních se diskutovalo o příčinách a důsledcích krize, o ponaučeních, o zbývajících výzvách a o dopadu finančních a regulačních reforem na bankovní sektor. Plenární zasedání se rovněž dotkla vývoje v rozvíjejících se tržních ekonomikách, otázek, kterým čelí mezinárodní měnový systém, geopolitických rizik a dalších relevantních a včasných témat. Mezinárodní bankovní semináře se konají ve stejnou dobu jako výroční zasedání MMF a Světové banky. Těchto seminářů se účastní jak členové, tak i nečlenové, *mimo jiné* včetně mnoha guvernérů centrálních bank, ministrů financí a předsedů finančního sektoru. Každý seminář obsahuje prezentace vysoce postavených zástupců soukromého a veřejného sektoru po celém světě. Příslušné informace o činnosti skupiny třiceti, včetně projednávaných témat, jakož i řečníci na seminářích a účastníci plenárních zasedání jsou k dispozici ve výroční zprávě skupiny třiceti let [5] .

21. Z výše uvedeného vyplývá, že skupina třiceti není lobbistickou nebo zájmovou skupinou, která by měla ovlivnit jakýkoli rozhodovací proces takovým způsobem, aby hájila soukromé zájmy. Jedná se spíše o fórum pro osvětlenou a přímou reflexi a diskusi o otázkách významných pro hospodářský a finanční svět s cílem prohloubit porozumění mezinárodním ekonomickým a

finančním otázkám.

22. ECB dále zdůrazňuje, že prezident ECB není správcem ani úředníkem skupiny třiceti (jak je popsáno výše, bod 19).

23. ECB rovněž uvádí, že jako člen skupiny třiceti může prezident ECB na pozvání a bez odměny rozhodnout o účasti na akcích pořádaných skupinou. Tyto akce umožňují výměnu názorů na globální hospodářské a finanční otázky. Informace o těchto akcích, jako jsou účastníci a prezentace na plenárních zasedáních, seminářích a studijních skupinách, jsou zveřejněny na internetových stránkách skupiny třiceti. Tyto dialogy poskytují, jak uvádí ECB, užitečnou příležitost nejen k lepšímu pochopení názorů a vnímání mezinárodních tvůrců politik, účastníků trhu a akademických pracovníků, ale také k vysvětlení politických opatření ECB širšímu publiku. Aby bylo zajištěno řádné plnění mandátu ECB, je třeba, aby tvůrci politik ECB byli informováni o vývoji v globálním hospodářském a finančním prostředí a pochopili jej. Není tedy v rozporu s jeho institucionální úlohou prezidenta ECB, aby se v rámci dialogů a výměn názorů setkával se zástupci tohoto „obyvatelského prostředí“ z veřejného nebo soukromého sektoru. Ve stejném duchu ECB pořádá každoročně několik konferencí, na nichž se scházejí lidé z veřejného a soukromého sektoru, jakož i z akademické sféry. Z toho vyplývá, že členství prezidenta ECB ve Skupině třiceti není neslučitelné s nezávislostí ECB, ale naopak přímo spadá do požadavků jeho pozice. ECB rovněž uvádí, že její prezident je při účasti na těchto výměnách názorů nebo rozpravách vázán zásadou nezávislosti a povinností zachovávat služební tajemství.

24. ECB tvrdí, že členství jejího prezidenta ve Skupině třiceti nevede ke střetu zájmů. Nevytváří vznik takového střetu zájmů ani neporušuje ustanovení etického rámce ECB. Členové rozhodovacích orgánů ECB jsou vázáni komplexním etickým rámcem, který stanoví standardy bezúhonnosti a chování. Tyto standardy zohledňují zvláštní odpovědnost členů rozhodovacích orgánů ECB za zachování integrity a pověsti ECB a ESCB jako celku. Obsahují zejména pravidla pro účast na konferencích, recepcích a kulturních akcích a o střetu zájmů a pravidla pro jejich zveřejňování, která jsou v souladu se standardy stanovenými v doporučení Rady Evropy o kodexech chování pro úředníky veřejné správy a v doporučení OECD o pokynech pro řešení střetu zájmů ve veřejné službě. Zaprvé, jak již bylo vysvětleno, pro řádný výkon mandátu ECB je nezbytné, aby si prezident ECB pravidelně vyměňoval názory se zástupci globálního hospodářského a finančního prostředí, v němž ECB působí. Za druhé, jak bylo uvedeno výše, skupina třiceti není zájmovou skupinou ve smyslu článku 3.7 kodexu chování členů Rady guvernérů, ale nestranným diskusním fórem. Za třetí, členství prezidenta ECB ve Skupině třiceti mu neposkytuje „žádnou potenciální výhodu pro sebe, jeho rodinu, jeho další příbuzné nebo okruh přátel a známých“. Takové členství tedy ze své podstaty nemůže vést k žádnému soukromému nebo osobnímu zájmu, a ještě méně ke střetu zájmů nebo ke střetu zájmů.

25. S ohledem na výše uvedené ECB uvádí, že věří, že předchozí informace o Skupině třiceti představují dostatečný důkaz o tom, že členství prezidenta ECB ve Skupině třiceti nepředstavuje zjevný ani skutečný střet zájmů a neohrožuje nezávislost prezidenta ECB.

Připomínky stěžovatele

26. V souvislosti se stanoviskem ECB vznesl stěžovatel následující připomínky.

27. Pokud jde o složení skupiny třiceti, stěžovatel poznamenává, že zatímco ECB tvrdí, že skupina třiceti není „lobou nebo zájmovou skupinou, ale fórem pro výměnu názorů na globální hospodářské a finanční otázky“, uznává, že skupina třiceti je složena ze zástupců soukromého a veřejného sektoru a akademické obce na vysoké úrovni. Z 32 současných řádných členů pracuje 12 pro soukromé finanční instituce. Ostatní členové, jak uvádí, prošli „otáčivými dveřmi“, pracovali pro soukromý sektor a poté pro veřejný sektor, nebo naopak.

28. Stěžovatel rovněž zdůrazňuje, že hlavní rozhodnutí týkající se vedení, členství a politiky skupiny třiceti přijímá správní rada a „úředníci“ skupiny třiceti. V rámci této vybrané skupiny pracuje pět z osmi členů pro soukromý finanční sektor.

29. Pokud jde o financování skupiny třiceti, stěžovatel konstatuje, že ačkoli stanovisko ECB tuto otázku zmiňuje, neřeší důvod, proč by to mohlo představovat problém. Ačkoli částky poskytnuté skupině třiceti nejsou zveřejňovány, 45 ze 79 finančních přispěvatelů do skupiny třiceti jsou finanční firmy nebo bankovní lobbistické skupiny. Stěžovatel se domnívá, že skutečnost, že skupina třiceti závisí na financování z těchto zdrojů, ukazuje, že skupina třiceti je iniciativou podporovanou soukromým finančním sektorem.

30. Pokud jde o činnost skupiny třiceti, stěžovatel konstatuje, že skupina třiceti vypracovává rozsáhlé studie prostřednictvím pracovních skupin, jimž předsedá řídicí výbor. Stěžovatel tvrdí, že tyto studie poskytují politické poradenství.

31. V posledních čtyřech letech zveřejnila Skupina třiceti čtyř hlavních studií o klíčových otázkách týkajících se mezinárodní finanční regulace, a to:

„Struktura finančního dohledu“ (2008), kterou předložili Paul Volcker (skupina třiceti), Roger Ferguson (TIAA-CREF), Jacob Frenkel (AIG), Richard Debs (Morgan Stanley), Geoffrey Bell (Geoffrey Bell & co.), Arminio Fraga-Neto (Gavea Investimentos), E. Gerald Corrigan (Goldman Sachs), Gerd Häusler (Lazard International), Andrew Crockett (JPMorgan Chase), John Heimann (Institut finanční stability), Jacques de Larosièrre (BNP Paribas), Stuart Mackintosh (Skupina z třiceti).

„Reforma Mezinárodního měnového fondu“ (2009). Předseda: Jacob Frenkel (AIG). Řádní členové: Stanley Fischer (Izraelská banka), Arminio Fraga Neto (Gavesa Investimentos), Peter B. Kenen (profesor), Guillermo Ortíz (Banco de México), Stuart Mackintosh (skupina třiceti).

„Finanční reforma: rámec pro finanční stabilitu“ (2009) Paul Volcker (skupina třiceti), Arminio Fraga Neto (Gavesa Investimentos), Tommaso Padoa-Schioppa (Promontory Financial Group), Stephen Thieke (RiskMetrics)

„Posílení finanční stability a odolnosti“ (2010). Předseda: Roger Ferguson (TIAA-CREF), členové: celé členství ve Skupině třiceti

Stěžovatel klade důraz na skutečnost, že někteří členové schválili většinu těchto studií jako „zástupci“ soukromého sektoru.

32. Stěžovatel pak klade otázku týkající se úlohy centrálních bankéřů ve skupině třiceti. Mohou být skutečně spojeny s tím, co je „politické poradenství“ podepsané některými z největších finančních korporací na světě?

33. Ve výše uvedené souvislosti stěžovatel uvádí, že většina centrálních bankéřů uvedla své jméno na klíčové studie vypracované skupinou třiceti „v rámci svých individuálních kapacit“. Například, když skupina třiceti vydala zprávu o MMF v roce 2009, tehdejší prezident ECB Jean-Claude Trichet podepsal studii jako jednotlivec. Podle názoru stěžovatele nelze funkci prezidenta ECB kombinovat se schválením „politických dokumentů“, které píší především zástupci velkých finančních institucí, a to i v případě, že studie obsahuje formální prohlášení o vyloučení odpovědnosti. V praxi velké části tisku nepozorují výhrady centrálních bankéřů. Když byla zpráva o MMF zveřejněna, tisk ji jasně přijal jako publikaci „Skupina třiceti“ a jako takový dokument podporovaný všemi členy skupiny třiceti.

34. Stěžovatel trvá na tom, že v klíčových politických rozpravách o finanční regulaci v posledních dvou desetiletích, včetně diskusí o zúčtování a vypořádání cenných papírů, o mimoburzovních derivátech a o využívání hodnocení rizik v mezinárodní bankovní regulaci, měla skupina Thirty politiku na podporu samoregulace a sebedohledu.

35. Stěžovatel například uvádí, že skupina Thirty zveřejnila významnou zprávu, kterou vypracovali zástupci JPMorgan, BNP Paribas, Morgan Stanley a sdružení obchodníků s deriváty ISDA, v níž odmítli veřejný dohled nebo regulaci a podpořili systém samoregulace v oblasti derivátů. Stěžovatel uvádí, že zpráva skupiny třiceti, která poskytla argumenty ohledně toho, proč by vlády neměly toto odvětví regulovat, byla propagována jako konečná zpráva o derivátech. Stěžovatel dodává, že zatímco ve vnitřní rozpravě ve skupině Thirty (Paul Volcker (Spolková rezerva) a Brian Quinn (Anglická banka) byla vyjádřena určitá skepse, pokud jde o nedostatečné zohlednění systémového rizika), byl v rámci skupiny nalezen kompromis. Mnoho třicetičlenné skupiny pak vynaložilo společné úsilí, aby se návrhy staly realitou. JPMorgan učinil svůj vlastní model hodnocení rizik volně dostupný v překvapivém kroku, který naznačuje silný závazek soukromého sektoru k internímu řízení rizik a lobbistům ze soukromého sektoru, jako je American Bankers Association, přijala návrhy Skupiny třiceti. Zpráva Skupiny třiceti nabyla větší důležitosti, když ji několik amerických regulačních agentur začalo používat jako autoritativní zdroj. Po několika letech stěžovatel uvádí, že přístup skupiny Thirty k samoregulaci a sebedohledu zvítězil nad svými kritiky.

36. Stěžovatel uvádí, že vliv skupiny třiceti na regulaci bankovnínictví je v mnoha ohledech podobný jejímu vlivu na regulaci derivátů. Podle stěžovatele skupina třicetníků stanovila podmínky diskuse o tom, jak se vypořádat se systémovým rizikem v rámci mezinárodní bankovní regulace. Podle stěžovatele skupina třiceti navrhla, aby se k posouzení rizik použila samoregulace a sebedohled. Podle stěžovatele práce skupiny Thirty pomohla soukromému sektoru nalézt v diskusi o takzvaných dohodách Basel II společnou půdu. Na rozdíl od procesu

mimoburzovních derivátů nebyla bitva o interní hodnocení rizik otevřenou politickou bitvou, ale proběhla v rámci mezinárodních jednání s malou veřejnou debatou. V rozsahu, v jakém probíhala veřejná diskuse, se v ní však podílela skupina třiceti.

37. Podle stěžovatele tyto dva příklady dokazují, že skupina třiceti je mnohem více než think-tank. Stěžovatel tvrdí, že vykazuje politickou upřednostňování samoregulace a sebedohledu a pracovala na jejich stanovení jako normu v oblasti globální finanční správy. Stěžovatel se ve skutečnosti domnívá, že stanovisko ECB předkládá obraz založený na částečných/neúplných informacích o samotné povaze skupiny třiceti. Podle stěžovatele má ECB tendenci vykreslovat skupinu jako neutrální orgán, v němž si moudří lidé vyměňují abstraktní teorie. Podle stěžovatele to není pravda. Podle stěžovatele je skupina Thirty spíše klubem s ambicemi rámovat debatu o finanční regulaci v celosvětovém měřítku s cílem ovlivnit výsledky.

38. Stručně řečeno, podle názoru stěžovatele skupina třiceti vykazuje všechny charakteristiky „lobby skupiny“: je financována soukromými finančními institucemi, dominují jí zástupci převážně stejných korporací (veřejné osobnosti jsou většinou lidé zastupující finanční instituce), jejím cílem je formulovat politiku a ovlivňovat finanční regulaci a historicky je známo, že zaujala pozice blízké pozicím finančních institucí. Uvádí, že by to mohlo být také považováno za „zájmovou skupinu“ nebo „elite klub“. Podle stěžovatele se rozhodně nejedná o „neutrální think tank“.

39. Stěžovatel tvrdí, že kdyby ECB poskytla popis činnosti prezidenta ve skupině třicetých let, mohlo by to osvětlit tuto záležitost způsobem, který by nemohl provést vyhledávání veřejně dostupných informací (za předpokladu, že ECB má přístup k těmto podrobným informacím nebo k nim může získat přístup). Stěžovatel však uvádí, že informace, které ECB ve svém stanovisku veřejnému ochránci práv poskytuje, mají omezenou hodnotu. Stěžovatel zdůrazňuje, že skupina třiceti zasedání je pro veřejnost uzavřena. V důsledku toho lze ve veřejné doméně nalézt jen málo informací o vnitřním fungování skupiny. Stanovisko ECB však neuvádí žádné další podrobnosti, pokud jde o to, co se děje ve Skupině třiceti seminářů a zasedání.

40. Stěžovatel bere na vědomí, že ECB uvádí, že její prezident je vázán zásadou nezávislosti a povinností profesního tajemství při účasti na zasedáních a seminářích Skupiny třiceti. Toto tvrzení nelze potvrdit, protože informace o interních postupech skupiny třiceti nejsou k dispozici.

41. Stěžovatel uznává, že prezident ECB musí zůstat informován a být v kontaktu s ostatními centrálními bankéři a jednat o otázkách důležitých pro banky a finanční instituce. Volba prostředků a okolností pro takovou výměnu názorů je však velmi důležitá. Skutečnost, že ECB také organizuje konference a semináře, nemění význam členství ve Skupině třiceti.

42. Stěžovatel bere na vědomí, že v dřívějším dopise ECB uvedla, že „účast pana Draghiho ve skupině třiceti se uskutečňuje na základě jeho osobní účasti na pozvání.“ Poznámává, že ECB o tom ve stanovisku ECB nic nezmiňuje, což naznačuje, že členství ve Skupině třiceti je „nezbytné pro řádný výkon mandátu ECB“.

43. Pokud jde o etická pravidla, stěžovatel konstatuje, že veřejná ochránkyně práv požádala

ECB, aby zohlednila dva samostatné mezinárodní etické pokyny. S ohledem na to stěžovatel konstatuje, že stanovisko ECB je pozoruhodně stručné a předkládá pouze tři připomínky: První komentář je: „Pro řádný výkon mandátu ECB je nezbytné, aby si prezident ECB pravidelně vyměňoval názory se zástupci globálního hospodářského a finančního prostředí, v němž ECB působí.“ V této souvislosti ECB odkazuje na článek 3.4 Kodexu chování členů Rady guvernérů, který zní: „Mohou však přijímat pozvánky na konference, recepce nebo kulturní akce a související zábavu, včetně vhodné pohostinnosti, je-li jejich účast na akci slučitelná s plněním jejich povinností členů Rady guvernérů. V tomto ohledu mohou pořadatelé přijmout náhradu cestovních výdajů a výdajů na ubytování úměrné době trvání jejich závazku, s výjimkou případů, kdy jsou pořadatelé institucemi pod jejich dohledem. Členové Rady guvernérů by zejména měli dodržovat zvláštní obezřetnost, pokud jde o individuální pozvání. Tato pravidla by se měla vztahovat rovněž na jejich manželky nebo partnery, pokud jsou výzvy rozšířeny i na ně a pokud je jejich účast v souladu s mezinárodně uznávanými zvyklostmi.“ ECB rovněž odkazuje na článek 3 doplňkového etického kodexu pro členy Výkonné rady ECB. Tento článek o „Přijetí pozvámek“ zní: „Členové Výkonné rady mohou s ohledem na svou povinnost dodržovat zásadu nezávislosti a vyhnout se střetu zájmů, přijímat pozvání na konference, recepce nebo kulturní akce a související zábavu, včetně vhodné pohostinnosti, pokud je jejich účast na akci slučitelná s plněním jejich povinností nebo je v zájmu ECB. V tomto ohledu mohou pořadatelé přijmout platbu nákladů na cestu a ubytování úměrnou době trvání jejich závazku. Členové výkonné rady mohou zejména přijímat pozvání na široce navštěvované akce, přičemž by měli dodržovat zvláštní obezřetnost, pokud jde o jednotlivé pozvánky. Veškeré poplatky, které mohou členové Výkonné rady přijmout za přednášky a projevy uskutečňované v jejich úřední funkci, používá ECB pro dobročinné účely.“ Stěžovatel uvádí, že ačkoli oba články zdůrazňují, že členové Výkonné rady ECB mohou přijímat pozvání, neznamená to, že účast ve Skupině třiceti je slučitelná s povinnostmi prezidenta nebo se zájmem ECB, ani to neznamená, že byla učiněna náležitá opatrnost s ohledem na zásadu nezávislosti a potřebu vyhnout se střetu zájmů. V tomto ohledu stěžovatel tvrdí, že ECB nikdy důkladně neposoudila skupinu třiceti.

44. Stěžovatel uvádí, že střet zájmů může být velmi dobře založen na „předpokládané loajalitě“ vůči organizaci.

45. Stěžovatel rovněž konstatuje, že navzdory této stížnosti veřejné ochránkyni práv a poměrně širokému zpravodajství v tisku se členství prezidenta ECB ve Skupině třiceti stále nezobrazuje na jeho životopisu na internetových stránkách ECB.

46. Na závěr stěžovatel uvádí, že je naprosto nezbytné, aby vedení ECB obecně, a zejména prezidenta, nemohlo být ani podezříváno z toho, že je pod nepatřičným vlivem finančních lobby. Stěžovatel je toho názoru, že členství prezidenta ECB ve Skupině třiceti je důvodem k poplachu. Domnívá se, že základní zásady Smluv EU, jakož i etická pravidla ECB neberou vážně. Nezávislost ECB může být zpochybněna, pokud jsou například otázky politiky řešeny v prostředí, jako je Skupina třiceti. Pověst ECB může být poškozena, pokud například mluvčí skupiny třiceti přímo či nepřímo namítnou, že prezident ECB podporuje návrhy upřednostňované soukromým sektorem. Stěžovatel dodává, že střet zájmů (zjevný nebo potenciální) – pojem, který je součástí celkové zásady zajištění nezávislosti – může být rovněž hrozbou, pokud například prezident zaujme postoj, který je vykládán jako loajalita k organizaci,

jako je Skupina třiceti, nebo pokud by prezident prosazoval politiky, které by byly obzvláště příznivé pro korporace zastoupené v organizaci. Stěžovatel se nedomnívá, že stanovisko ECB v žádném případě řeší obavy vznesené v jeho stížnosti. Stěžovatel se rovněž domnívá, že stanovisko ECB potvrzuje své obavy, že ECB v žádném okamžiku tuto záležitost nebrala vážně, a to ani před podáním stížnosti, ani poté, co stěžovatel podal stížnost. Neexistuje žádná stopa, zdůrazňuje, že záležitost byla řešena etickým úředníkem. To vede stěžovatele k tomu, aby zdůraznil, že kromě požadavku, aby prezident opustil skupinu třiceti, je třeba výrazně zlepšit vnitřní postupy ECB.

Hodnocení veřejného ochránce práv

47. Článek 130 SFEU [6] a statut ECB [7] vyžadují, aby členové rozhodovacích orgánů ECB jednali nezávisle. Veřejná ochránkyně práv konstatuje, že tato povinnost slouží dvěma účelům. Zaprvé pomáhá zajistit, aby členové usilovali o plnění úkolů a dosažení cílů ECB správně a v plném rozsahu, a tím přispěli k účinnosti ECB. Zadruhé, povinnost členů rozhodovacích orgánů ECB jednat nezávisle rovněž přispívá k zajištění legitimacy ECB v očích občanů EU.

48. Kromě své povinnosti jednat nezávisle musí členové rozhodovacích orgánů ECB rovněž zabránit střetu zájmů. Veřejná ochránkyně práv zdůrazňuje, že legitimita ECB a EU v očích občanů závisí nejen na zamezení **skutečného** střetu zájmů, ale také na **zjevném** střetu zájmů [8] .

49. Veřejný ochránce práv chápe stěžovatele, že tvrdí, že skupina třiceti je „zájmovou skupinou“ zastupující soukromé finanční zájmy a „lobby“ na podporu těchto soukromých finančních zájmů. Stěžovatel rovněž navrhuje, že pokud skupina třiceti není sama lobby, poskytuje soukromým zájmům platformu pro lobbování mezi předními činiteli s rozhodovací pravomocí nejvýznamnějších centrálních bank na světě, včetně ECB. Stěžovatel tedy dospěl k závěru, že členství ve Skupině třiceti není slučitelné s úlohou prezidenta ECB a s jeho povinnostmi zůstat nezávislý.

50. Po pečlivé analýze všech argumentů předložených stěžovatelem veřejný ochránce práv chápe, že stěžovatel zakládá svůj názor, že skupina třiceti je zájmovou skupinou a lobbistickou organizací, z těchto tří hlavních důvodů: i) složení skupiny třiceti, zejména skutečnost, že někteří členové skupiny třiceti v současné době pracují nebo pracovali pro soukromé banky a investiční společnosti; II) financování skupiny třiceti, kterou stěžovatel uvádí, pochází především ze soukromých bankovních a investičních společností a iii) cíle skupiny třiceti, které stěžovatel uvádí upřednostňovat soukromé zájmy a odrážejí se v projednávaných otázkách a ve zprávách vypracovaných Skupinou třiceti v oblasti finanční a hospodářské politiky.

51. ECB tvrdí, že skupina třiceti je fórem pro výměnu názorů na globální ekonomické a finanční otázky s cílem prohloubit porozumění mezinárodním hospodářským a finančním otázkám. Tvrdí, že skupina třiceti není „lobby“ nebo „zájmovou skupinou“, která by měla za cíl ovlivnit jakýkoli rozhodovací proces takovým způsobem, aby hájila soukromé zájmy.

52. „Zájmovou skupinou“ rozumí veřejná ochránkyně práv skupina fyzických nebo právnických

osob, které sdílejí společný zájem, pokud jde o věcnou otázku a usilují o podporu tohoto společného zájmu různými prostředky. „Lobby“ lze chápat jako zájmovou skupinu, která se snaží prosazovat svůj společný zájem přímým ovlivňováním třetích stran, včetně veřejných činitelů.

53. Veřejný ochránce práv dále přezkoumá argumenty stěžovatele týkající se složení, financování a cílů skupiny třiceti. Veřejný ochránce práv přitom zohlední nejen podání stěžovatele a ECB, ale také zveřejněné informace o skupině třiceti, které jsou k dispozici na jejích internetových stránkách.

Složení skupiny třiceti

54. Veřejná ochránkyně práv konstatuje, že skupina třiceti se skládá z předních akademických pracovníků, kteří se specializují na oblast ekonomiky a financí; vysoce postavení politici se zkušenostmi v oblasti ekonomiky a financí; jednajícími a bývalými vysoce postavenými členy centrálních bank a mezinárodních finančních organizací; a údaje na vysoké úrovni od soukromých bank a investičních společností. Současné členství ve Skupině třiceti je následující [9] :

Paul Volcker (bývalý předseda Federálního rezervního systému USA)

Jacob A. Frenkel (předseda JPMorgan Chase International)

Jean-Claude Trichet (bývalý prezident ECB; Čestný guvernér Banque de France)

Geoffrey L. Bell (výkonný tajemník skupiny třiceti; Předseda Geoffrey Bell a spoláci; Bývalý poradce venezuelské banky)

Leszek Balcerowicz (Profesor, Varšavská ekonomická škola; Bývalý prezident Polské národní banky)

Mark J. Carney (guvernér a předseda Bank of Canada; Předseda Rady pro finanční stabilitu; Správní rada, BIS)

Jaime Caruana (generální ředitel, Banka pro mezinárodní platby; Bývalý guvernér Banco de España)

Domingo Cavallo (předseda a generální ředitel, DFC Associates, LLC; Bývalý ministr hospodářství Argentiny)

E. Gerald Corrigan (generální ředitel, Goldman Sachs Group, Inc.; Bývalý prezident Federální rezervní banky New York (Federal Reserve Bank of New York))

Guillermo de la Dehesa Romero (ředitel, Grupo Santander; Bývalý zástupce ředitele Banco de España)

Mario Draghi, prezident ECB

William C. Dudley (prezident Federální rezervní banky New Yorku; Bývalý partner a výkonný ředitel Goldman Sachs)

Martin Feldstein (profesor ekonomie, Harvard University)

Roger W. Ferguson, Jr. (Prezident a generální ředitel, TIAA-CREF; Bývalý předseda Swiss Re America Holding Corporation)

Stanley Fischer (guvernér, Bank of Israel; Bývalý první výkonný ředitel Mezinárodního měnového fondu)

Arminio Fraga Neto (zakládající partner, Gavea Investimentos; Bývalý guvernér Banco Central do Brasil)

Gerd Häusler (CEO, Bayerische Landesbank; Bývalý výkonný ředitel a člen poradního výboru Lazard and Company)

Philipp Hildebrand (vysoký hostující pracovník, Blavatnik School of Government, Oxfordská univerzita; Bývalý předseda správní rady Švýcarské národní banky)

Mervyn King (guvernér, Bank of England)

Paul Krugman (profesor ekonomie, Princeton University)

Guillermo Ortiz (předseda a předseda Grupo Financiero Banorte; Bývalý guvernér Banco de Mexico; Předseda představenstva Banky pro mezinárodní platby)

Raghuram G. Rajan (profesor ekonomie, Chicago Booth School of Business; Ekonomický poradce indického premiéra)

Kenneth Rogoff (Professor of Public Policy and Economics, Harvard; Bývalý hlavní ekonom Mezinárodního měnového fondu (Mezinárodní měnový fond))

Tharman Shanmugaratnam (náměstek předsedy vlády a ministr financí a pracovní síly, Singapur; Předseda měnového úřadu Singapuru)

Masaaki Shirakawa (guvernér, Bank of Japan; Bývalý profesor na Kjótské univerzitě (Kjóto University School of Government))

Lawrence Summers (profesor na Harvardské univerzitě; Bývalý ředitel, Národní hospodářská rada; Bývalý prezident Harvardské univerzity; Bývalý ministr financí USA)

Lord Adair Turner (předseda Úřadu pro finanční služby; Člen Sněmovny lordů, Spojené království)

David Walker (hlavní poradce, Morgan Stanley International, Inc.; Bývalý předseda Rady pro cenné papíry a investice)

Axel A. Weber (předseda UBS)

Yutaka Yamaguchi (bývalý zástupce guvernéra, Bank of Japan)

Ernesto Zedillo (ředitel, Yale Center for the Study of Globalization, Yale University; Bývalý mexický prezident)

Zhou Xiaochuan (guvernér, Čínská lidová banka; Bývalý prezident čínské stavební banky; Bývalý náměstek ministra obchodu)

Abdlatif Al-Hamad (starší člen) (předseda Arabského fondu pro hospodářský rozvoj; Bývalý ministr financí a plánování, Kuvajt).

55. Z průzkumu vyplývá, že více než polovina z 38 členů jsou současní nebo bývalí vysoce postavení úředníci veřejných institucí, jmenovitě centrálních bank, orgánů finančního dohledu a mezinárodních veřejných finančních subjektů, zatímco méně než jedna třetina v současné době pracuje pro soukromé společnosti.

56. Vzhledem k velké různorodosti členů skupiny třiceti je veřejný ochránce práv toho názoru, že ze samotného složení nelze vyvodit závěr, že skupina třiceti je lobby nebo zájmová skupina sdílející „společný zájem“, což by mohlo ohrozit nezávislost ECB.

Financování Skupiny třiceti

57. Stěžovatel tvrdí, že způsob financování skupiny třiceti svědčí o tom, že skupina je iniciativou podporovanou soukromým finančním sektorem. Stěžovatel klade důraz na skutečnost, že 45 ze 79 finančních příspěvů do skupiny jsou finanční firmy nebo bankovní lobbistické skupiny.

58. Veřejná ochránkyně práv přezkoumala výroční zprávu skupiny třiceti let (k dispozici na jejích internetových stránkách) a bere na vědomí: skupina je podporována bankami, nebankovními korporacemi, centrálními bankami, jednotlivci a u konkrétních projektů nadacemi. Její celkové příjmy činily 646 965 USD v rozpočtovém roce 2010 a 618 509 USD v rozpočtovém roce 2011. Z těchto příjmů pocházelo 619 547 USD z příspěvků v roce 2010 a 597 501 USD z příspěvků v roce 2011. Rovněž získává skromné částky z prodeje tištěných kopií studijních prací, které vyhotovuje (elektronické kopie jsou k dispozici zdarma na internetových stránkách skupiny třiceti [10]).

59. Příspěvatelé do skupiny třiceti ve fiskálních letech 2010 a 2011 byli:

Společnost Absa Group Ltd

Gavea Investimentos

AIG, Inc.

Goldman Sachs a spol.

Arabský fond pro hospodářský a sociální rozvoj

Mezinárodní banka Gulf

Asociación Española de Banca – NEJLEPŠÍ CENY ubytování ve městě Banca

Toyoo Gyohten

Rakouská národní banka

Hongkongský měnový úřad

Banca d'Italia

HSBC Holdings Plc.

Banco Central de Chile – NEJLEPŠÍ CENY ubytování ve městě Chile

Asociace indických bank

Banco de Galacia – NEJLEPŠÍ CENY ubytování ve městě Galacia

Itau Unibanco

Banco de Portugalsko

Japonská ratingová agentura

Banco Mercantil

JPMorgan Chase Mezinárodní letiště

Banco Sabadellová

Nadace Kaufman

Banco Santander

LCH Clearnet Group Limited Systémové požadavky

Banka Hapoalim

Finanční skupina Mizuho Inc

Banka Leumi le-Izrael BM

Měnový úřad Singapuru

Centrální banka východní Asie, Ltd.

Moore Capital Management

Bank of Nova Scotia (Nová Skotsko)

Morgan Stanley & Co., Česká republika

Tokijské banky Mitsubishi UFJ

Národní banka Maďarska

BANKIA

Skupina Olayan

Banque Centrale du Luxembourg

Nadace otevřené společnosti

Banque de France

Čínská lidová banka

Barclays

Rezervní banka Austrálie

BMCE Banka

Rezervní banka Indie

BM &F Bovespa – NEJLEPŠÍ CENY ubytování ve městě Bovespa

Peter Roth

BNP Paribas

Královská banka Skotska

Brevan Howard

Thomas Russo

Hnědí bratři Harriman & Co.

Sella Holding Banca – NEJLEPŠÍ CENY ubytování ve městě Banca

Caxton Associates

Singapurská vládní investiční společnost

Central Bank and Financial Services Authority of Ireland (Central Bank and Financial Services Authority of Ireland)

Správa fondu Soros

Centrální banka Barbadosu

Standardní & Poor's

Maltská centrální banka

Sullivan a Cromwell

Centrální banka Jordánska

Sveriges Riksbank Systémové požadavky

CIB Bank Ltd.

Švýcarská národní banka

Citicorp

Swiss Re

Commonwealth Bank of Australia Systémové požadavky

TEMASEK

Kreditní Suisse

Nadace Challenger

Národní banka Danmarks

Tudor Investice

Nadace Debs

UBS

Deutsche Bank AG

Unicredito Italiano

Dubai Financial Services Authority (úřad pro finanční služby v Dubaji)

Nadace Whitehead

Roger Ferguson

60. Skupina třicátníků rovněž obdržela v letech 2010 a 2011 věcné dávky (např. ubytování, zařízení pro schůze...) od:

Arabský fond pro hospodářský a sociální rozvoj

Banka Al Maghrib

Davis Polk & Wardwell, Spojené království

Federal Reserve Bank of New York (Federální rezervní banka New Yorku)

Meziamerická rozvojová banka

JPMorgan Chase

Morgan Stanley

Sdružení marockých bankéřů

Předsednictví Švýcarské konfederace

Švýcarská asociace bankéřů

Švýcarská národní banka

Předpínání sítí

TIAA-CREF

61. Veřejná ochránkyně práv nejprve bere na vědomí velkou rozmanitost přispěvatelů do skupiny třiceti. Přispěvateli fondů a přispěvatelé v naturáliích jsou soukromé banky a pojišťovny, investiční společnosti, neziskové nadace, jednotlivci a veřejné subjekty, jako jsou národní centrální banky a mezinárodní veřejné finanční subjekty.

62. Je tomu tak, že z 88 přispěvatelů (kombinujících příspěvky z fondů a příspěvky ve formě věcného plnění) jsou o něco více než polovina soukromých bank nebo bankovních sdružení, pojišťoven nebo investičních společností. Je však důležité, že téměř jedna třetina tvoří veřejné subjekty [11], včetně mnoha národních centrálních bank členských států EU. Veřejná ochránkyně práv se domnívá, že nepřesvědčivé navrhopat, že by tolik různorodých subjektů veřejného sektoru, včetně některých národních centrálních bank EU, považovalo za odůvodněné přispět do skupiny třiceti, pokud by se jednalo o „iniciativu prosazovanou subjekty soukromého finančního sektoru s cílem podpořit jejich zájmy“.

63. S ohledem na výše uvedené se veřejný ochránce práv nedomnívá, že způsob financování skupiny Thirty podporuje argument stěžovatele, že skupina třiceti je iniciativou prosazovanou subjekty soukromého finančního sektoru s cílem podpořit jejich zájmy.

Cíle skupiny třiceti

64. Stěžovatel tvrdí, že cíle skupiny třiceti se odrážejí v otázkách, o nichž diskutuje, a ve zprávách, které předkládá v oblasti finanční a hospodářské politiky. Zpráva rovněž popisuje zprávy skupiny jako „partisan“. Podle názoru stěžovatele cíle skupiny upřednostňují soukromé zájmy.

65. Podle stanoviska ECB určeného veřejnému ochránci práv zahrnují plenární zasedání skupiny třiceti let diskusi o mezinárodním hospodářském výhledu na následující 12 až 24 měsíců, přičemž ústředním bodem se stal i vývoj finančních trhů. V letech 2010 a 2011 se plenární rozpravy zaměřily na nápravu ekonomik po finanční krizi, příčiny a důsledky krize, ponaučení, které je třeba si vzít, zbývající výzvy a dopad finančních a regulačních reforem na bankovní sektor. Plenární zasedání se rovněž dotkla vývoje v rozvíjejících se trzích ekonomikách, otázek, jimž čelí mezinárodní měnový systém, a geopolitických rizik.

66. Veřejná ochránkyně práv pečlivě přezkoumala veřejně dostupné informace na internetových stránkách skupiny třiceti let [12]. Tyto informace potvrzují, že tyto otázky byly skutečně předmětem výše uvedených plenárních zasedání. Veřejná ochránkyně práv se

domnívá, že tyto otázky jsou zjevně relevantní pro práci ECB a že je rozumné, aby ECB považovala za vhodné zapojit se do diskuse o těchto otázkách.

67. Přezkum řečníků na plenárních zasedáních, která se konala v letech 2010 a 2011, dále ukazuje, že názory vyjádřené k výše uvedeným otázkám byly velmi rozmanité. Ze 17 řečníků na zasedání skupiny třiceti plenárních zasedání pořádaném bankou Al Maghrib a Arabským fondem pro hospodářský a sociální rozvoj ve dnech 27.–29. května 2010 pracovalo 11 pro veřejné orgány [13], čtyři pracovali pro soukromé finanční subjekty [14] a dva byli akademičtí pracovníci [15]. Z 19 řečníků na zasedání skupiny třiceti plenárních zasedání pořádaném Federální rezervní bankou v New Yorku ve dnech 2.–4. prosince 2010 pracovalo 11 pro veřejné orgány [16], šest pracovalo pro soukromé finanční orgány [17] a dva byli akademičtí pracovníci [18]. Z 19 řečníků na zasedání skupiny třiceti plenárních zasedání pořádaném Švýcarskou národní bankou ve dnech 26.–28. května 2011 pracovalo 12 pro veřejné orgány [19], čtyři pracovali pro soukromé finanční subjekty [20] a tři byli akademičtí pracovníci [21].

68. ECB uvedla, že skupina třiceti také pořádá „mezinárodní bankovní semináře“. Veřejná ochránkyně práv pečlivě přezkoumala programy mezinárodních bankovních seminářů na roky 2009 a 2010, které jsou veřejně dostupné ve výroční zprávě skupiny třiceti.

69. Mezinárodní bankovní seminář pořádaný tureckou centrální bankou dne 5. října 2009 měl následující pořad jednání a řečníky:

Téma 1: Zelené střílečky: Jak důsledné a jak udržitelné?

Řečníků

Globální perspektiva, John Lipsky, první zástupce generálního ředitele Mezinárodního měnového fondu

Evropa, Jean-Claude Trichet, (tehdy) prezident Evropské centrální banky

Japonsko, Masaaki Shirakawa guvernér, Bank of Japan

Turecko, Durmu Yilmaz, guvernér, centrální banka Turecka

Téma 2: Mezinárodní koordinace finanční a regulační politiky

Perspektiva, Mervyn King, guvernér, Bank of England

Perspektiva, Sheila C. Bair, předsedkyně Federální společnosti pro pojištění vkladů

Perspektiva, Mario Draghi, (tehdy) guvernér Banca D'Italia, (tehdy) předseda Rady pro finanční stabilitu

Perspektiva, Jaime Caruana, generální ředitel Banky pro mezinárodní platby

Téma 3: Obavy z rozvíjejících se trhů

Perspektiva, Duvvuri Subbarao, guvernér, Reserve Bank of India

Perspektiva, Henrique de Campos Meirelles, guvernér brazilské centrální banky.

70. Mezinárodní bankovní seminář pořádal dne 10. října 2010 Meziamerickou rozvojovou banku, která měla následující pořad jednání a řečníky:

Téma 1. Globální ekonomické vyhlídky: Pořád před námi bouře?

Řečníků

Ben S. Bernanke, předseda Federálního rezervního systému

Jean-Claude Trichet, tehdejší prezident Evropské centrální banky

Mervyn King, guvernér, Bank of England

Téma 2: Alternativní motory ekonomického růstu

Řečníků

Čou Siao-chuan, guvernér Čínské lidové banky

Montek Ahluwalia, zástupce komisaře pro plánování, Indie

Luis Alberto Moreno, prezident Meziamerické rozvojové banky

Robert Zoellick, prezident Světové banky

Téma 3: Finanční reforma: Jsme tam ještě?

Řečníků

Paul A. Volcker, předseda poradního výboru pro hospodářskou obnovu

Mario Draghi, (tehdy) guvernér Banca D'Italia, (tehdy) předseda Rady pro finanční stabilitu

Philipp Hildebrand, předseda švýcarské národní banky.

71. Veřejná ochránkyně práv se domnívá, že otázky projednávané na obou výše uvedených mezinárodních bankovních seminářích jsou zjevně relevantní pro práci ECB a že ECB by mohla rozumně považovat za vhodné, aby se její prezident zapojil do diskuse o těchto otázkách.

Přezkum řečníků na těchto mezinárodních bankovních seminářích navíc naznačuje, že názory na výše uvedené otázky byly velmi různorodé. Pokud jde o seminář v roce 2009, veřejná ochránkyně práv bere na vědomí skutečnost, že z devíti řečníků pracovalo osm pro veřejné orgány a pouze jeden pracoval pro soukromý finanční subjekt. Pokud jde o seminář v roce 2010, veřejný ochránce práv konstatuje, že všech 10 řečníků pracovalo pro veřejné orgány.

72. Veřejná ochránkyně práv se domnívá, že pořady jednání a rozmanitost řečníků na plenárních zasedáních a seminářích skupiny třiceti let vedou k závěru, že skupina jako taková by měla být charakterizována spíše jako diskusní fórum než zájmová skupina nebo lobby usilující o prosazování soukromých zájmů.

73. S ohledem na zjištění uvedená v bodech 56, 63 a 72 výše se veřejný ochránce práv nedomnívá, že argumenty stěžovatele týkající se povahy skupiny 30 mohou být zachovány.

74. Stěžovatel rovněž předkládá argumenty týkající se toho, co považuje za riziko, že prezident, a tedy ECB, mohou být identifikováni zprávami zveřejněnými Skupinou třiceti, což by ohrozilo nezávislost ECB.

75. Veřejná ochránkyně práv konstatuje, že zprávy vypracovávají jednotliví členové skupiny třiceti let a jsou zveřejňovány vlastními jmény nebo vytvářeny pracovními skupinami. Každá zpráva vypracovaná jednotlivcem obsahuje následující prohlášení: „*Pohledy vyjádřené v tomto článku jsou názory autora a nemusí nutně reprezentovat názory skupiny třiceti*“. Každá zpráva vypracovaná pracovní skupinou obsahuje toto prohlášení: „*Postoje vyjádřené v tomto dokumentu jsou názory pracovní skupiny pro [název předmětu zprávy] a nemusí nutně reprezentovat názory všech jednotlivých členů skupiny třiceti.*“ Není tedy požadováno, aby se ostatní členové skupiny třiceti hlásili k názorům konkrétní osoby nebo pracovní skupiny. Zprávy vypracované jinými osobami nebo pracovními skupinami, jichž se prezident ECB neúčastnil, nijak neomezuji nezávislost prezidenta ECB.

76. I když se zdá, že současný prezident ECB se od svého jmenování členem ECB neúčastnil vypracování žádné zprávy Skupiny třiceti let, učinil tak jeho předchůdce. Jak uvádí stěžovatel (viz bod 34 výše), zpráva zveřejněná v říjnu 2009 týkající se reformy Mezinárodního měnového fondu byla vypracována pracovní skupinou, v níž byl členem P. Trichet, tehdejší prezident ECB [22] . Stanovisko ECB navíc výslovně uvádí (viz bod 23 výše), že prezident ECB se může v budoucnu účastnit studijních skupin.

77. Veřejná ochránkyně práv konstatuje, že ve zprávách se uvádí, že členové se účastní „ve svých individuálních funkcích“, a že vyjádřené názory nutně neodrážejí názory orgánů, k nimž jsou členové přidružení. Podle názoru veřejného ochránce práv ECB nemohla rozumně očekávat, že občané a další zúčastněné strany budou toto prohlášení považovat za věrohodné, pokud se předmět zprávy týká oblastí odpovědnosti ECB [23] . Podle názoru veřejného ochránce práv **všechna** prohlášení členů rozhodovacích orgánů ECB týkající se oblastí působnosti ECB a **veškerá** činnost členů rozhodovacích orgánů ECB týkající se oblastí odpovědnosti ECB budou mít v očích občanů EU a dalších zúčastněných stran dopad na to, jak je ECB vnímána, i když autor prohlášení nebo žaloby uvádí, že jedná soukromě.

78. Veřejný ochránce práv nemá žádný důvod pochybovat o tom, že ECB při zvažování možné účasti členů svých rozhodovacích orgánů ve studijních skupinách a případného schválení zpráv zveřejněných skupinou třiceti nebo jakýmkoli jiným subjektem náležitě zohlední potřebu zajistit nejen ochranu jejích institucionálních zájmů, ale také zásadní zájem EU jako celku, že ECB by měla být vnímána v očích občanů jako legitimní.

79. Stěžovatel dále vyjadřuje znepokojení nad tím, že pouhá účast prezidenta ECB ve Skupině třiceti debat a seminářů by ho vystavila nepatřičnému vlivu ze strany zájmů soukromého sektoru. Zdá se, že stěžovatel v souhrnu naznačuje, že i když skupina třiceti není sama lobby, dává soukromým zájmům platformu pro lobbování mezi předními činiteli s rozhodovací pravomocí nejvýznamnějších centrálních bank na světě, včetně ECB.

80. ECB tvrdí, že obecně je nezbytné, aby prezident ECB pravidelně scházel a vyměňoval si názory s vysokými představiteli veřejného a soukromého sektoru, neboť tato setkání a výměny poskytují vysoce cenný zdroj informací z první ruky o vývoji v globálním hospodářském a finančním prostředí, v němž ECB působí, a umožňují jí rozvíjet informovaný pohled na toto prostředí. Tato setkání rovněž poskytují ECB kanál pro informování o svých politických opatřeních.

81. Veřejný ochránce práv je toho názoru, že je legitimní, aby se členové rozhodovacích orgánů ECB zapojili do vhodné veřejné a soukromé diskuse o otázkách relevantních pro práci ECB. Zapojení do diskuse umožňuje ECB vysvětlit a odůvodnit své kroky zúčastněným stranám, včetně občanů. Tato diskuse rovněž pomáhá ECB při shromažďování a pochopení informací a pohledů na hospodářské a finanční otázky, které jsou relevantní pro její práci, a umožňuje jí tak lépe plnit svou úlohu a dosahovat jejích cílů. Je tedy v zásadě správné, a skutečně nezbytné, aby se členové rozhodovacích orgánů ECB účastnili vhodných diskusních fór.

82. Veřejná ochránkyně práv konstatuje, že článek 11 Smlouvy o Evropské unii uvádí, že

„1. Orgány vhodným způsobem poskytnou občanům a reprezentativním sdružením příležitost vyjádřit se a veřejně si vyměňovat své názory na všechny oblasti činnosti Unie.

2. Orgány udržují **otevřený**, transparentní a pravidelný dialog s reprezentativními sdruženími a občanskou společností.“ (zvýraznění doplněno)

Podle názoru veřejného ochránce práv povinnost udržovat „otevřený“ dialog s občanskou společností rovněž znamená, že dialog by měl být vyvážený, což by různým partnerům poskytlo vhodnou příležitost k diskusi o otázkách, které mají význam pro práci ECB. Z tohoto zjištění nevyplyvá, že by členové rozhodovacích orgánů ECB měli usilovat pouze o spolupráci se skupinami občanské společnosti, které interně zahrnují celou různorodost názorů na otázky relevantní pro práci ECB. Je nepravděpodobné, že by takové všezahrnující skupiny existovaly. Spíše to znamená, že by mělo být vyvinuto úsilí o diskusi o práci ECB na různých fórech a o práci ECB v kontextu subjektů, jako je Skupina třiceti. Veřejná ochránkyně práv konstatuje, že

ECB uznává tuto zásadu a že ji uplatňuje tím, že pořádá více seminářů k otázkám souvisejícím s její činností.

83. Veřejný ochránce práv souhlasí se stěžovatelem, že je pravděpodobné, že někteří členové skupiny třiceti let se při účasti na jejích rozpravách a seminářích snaží prosazovat zájmy organizací, pro které pracují [24]. Veřejná ochránkyně práv však konstatuje, že je implicitním charakteristickým rysem všech diskusí, jichž se účastní prezident ECB, že se ho partneři budou snažit přesvědčit o platnosti svých názorů. A naopak. V prezidentovi ECB by totiž nebylo nic nevhodného, pokud by se účastnil činností Skupiny třiceti a prosazoval zájmy ECB a EU tím, že (s náležitým ohledem na potřebu profesního tajemství [25]) předával ECB názory na otázky související s její úlohou a snažil se přesvědčit ostatní činitele s rozhodovací pravomocí a zúčastněné strany, pokud jde o opodstatněnost názorů ECB a získávání informací o využití ECB. Nic nenasvědčuje tomu, že by taková rozprava ohrozila nezávislost a integritu ECB nebo jejího prezidenta. S ohledem na tento názor veřejný ochránce práv náležitě zohledňuje různorodost členů skupiny třiceti a předmět nedávných plenárních zasedání a seminářů (viz body 65–73 výše).

84. Stěžovatel dále tvrdí, že tyto diskuse nejsou transparentní v tom smyslu, že jsou vedeny za „uzavřenými dveřmi“ a že jejich obsah není veřejný. Tvrdí také, že ECB nezveřejnila členství svého prezidenta ve Skupině třiceti.

85. Veřejná ochránkyně práv zdůrazňuje, že transparentnost hraje zásadní úlohu při podpoře důvěry mezi občany v řádné fungování EU a jejích orgánů. Transparentnost hraje zejména důležitou úlohu při podpoře důvěry občanů v to, že osoby s rozhodovací pravomocí jednájí nezávisle a bez střetu zájmů, který by mohl narušit jejich úsudek.

86. Veřejný ochránce práv je toho názoru, že pokud se prezident ECB účastní zasedání, účel zasedání, totožnost ostatních účastníků a projednávaná témata by měly být obvykle považovány za veřejné informace, pokud neexistuje legitimní důvod pro zachování důvěrnosti, jako je potřeba chránit veřejný zájem, pokud jde o finanční, měnovou nebo hospodářskou politiku EU nebo členského státu [26]. Veřejná ochránkyně práv v této souvislosti konstatuje, že se zdá, že internetové stránky skupiny třiceti obsahují alespoň základní informace výše uvedeného druhu.

87. Veřejná ochránkyně práv rovněž konstatuje, že článek 41 Listiny základních práv Evropské unie zahrnuje právo písemně se obrátit na kterýkoli z orgánů a na odpověď. Občané tak mají možnost požádat ECB o doplňující informace týkající se jakýchkoli konkrétních schůzek skupiny třiceti, kterých se účastní prezident ECB.

88. Veřejná ochránkyně práv rovněž konstatuje, že členství předsedy ve skupině třiceti nebylo nikdy tajné vzhledem k tomu, že bylo zveřejněno na internetových stránkách skupiny. Veřejný ochránce práv se však domnívá, že by bylo rovněž v souladu se zásadou transparentnosti, aby ECB na svých internetových stránkách zveřejnila skutečnost, že její prezident je členem skupiny třiceti. Kromě toho se zdá, že neexistuje žádný dobrý důvod, *prima facie*, proč by to nemohlo být provedeno zahrnutím informací do životopisu předsedy (aktuální verze jeho životopisu

informuje občany nejen o prezidentově vzdělání a předchozí kariéře (včetně jeho práce v Goldman Sachs), ale také o tom, že je členem správní rady Princeton Institute for Advanced Study [27]). Veřejný ochránce práv v souladu s tím učiní další poznámku.

89. Stěžovatel dále upozorňuje na skutečnost, že v doplňkovém etickém kodexu pro členy Výkonné rady ECB se uvádí, že členové výboru by měli v případě pochybností konzultovat etického úředníka, pokud jde o pozvání k účasti na akcích třetích stran. Stěžovatel kritizuje skutečnost, že prezident ECB zjevně neprovedl takovou konzultaci, pokud jde o jeho členství ve Skupině třiceti. Veřejná ochránkyně práv zdůrazňuje, že je důležité plně dodržovat etická pravidla ECB). Zdůrazňuje, že pokud má člen rozhodovacích orgánů ECB pochybnosti o tom, zda by účast na určité akci nebo organizaci mohla zpochybnit jeho nezávislost a bezúhonnost a nezávislost a integritu ECB, měl by konzultovat s úředníkem pro etiku. V projednávané věci se však veřejný ochránce práv s ohledem na výše uvedené skutečnosti domnívá, že prezident ECB neměl důvod se domnívat, že jeho členství ve Skupině třiceti by mohlo ohrozit jeho nezávislost a integritu nebo nezávislost a integritu ECB.

90. Před závěrem veřejná ochránkyně práv zdůrazňuje, že finanční krize výrazně zvýšila viditelnost ECB ze strany veřejnosti a očekávání veřejnosti, pokud jde o její úlohu. Veřejná ochránkyně práv dále konstatuje, že ECB bude pravděpodobně v budoucnu pověřena dalšími povinnostmi, zejména pokud jde o dohled nad bankami. Tento vývoj znamená, že nejen ECB, ale i EU jako celek, má zásadní zájem na tom, aby ECB dále zvýšila kvalitu své komunikace s veřejností. Veřejná ochránkyně práv rovněž v tomto ohledu učiní další poznámku.

91. ECB ve svém stanovisku veřejnému ochránci práv k této stížnosti poskytla podrobné vysvětlení, pokud jde o povahu skupiny třiceti a proč považuje za vhodné, aby byl její prezident členem této skupiny. Naproti tomu, když se stěžovatel poprvé obrátil na ECB, jeho odpověď byla vágní a defenzivní. Veřejná ochránkyně práv se proto domnívá, že stěžovatel byl zcela oprávněn nepřijmout původní odpověď ECB a že skutečně vykonával veřejnou službu tím, že se obrátil na veřejného ochránce práv, a poskytl tak ECB druhou příležitost k objasnění této záležitosti.

92. Pokud jde o tvrzení stěžovatele, že členství prezidenta ECB ve Skupině třiceti je neslučitelné s nezávislostí, pověstí a bezúhonností ECB, má veřejný ochránce práv z výše uvedených důvodů za to, že tvrzení není odůvodněné. Neexistuje proto žádný důvod, aby veřejný ochránce práv zaujal stanovisko k tvrzení stěžovatele. Veřejná ochránkyně práv proto šetření uzavírá zjištěním, že nedošlo k nesprávnému úřednímu postupu.

B. Závěr

Na základě svého šetření této stížnosti ji veřejný ochránce práv uzavírá s následujícím závěrem:

Tvrzení, že členství prezidenta ECB ve Skupině třiceti je neslučitelné s nezávislostí, pověstí a integritou ECB, není odůvodněné. Veřejná ochránkyně práv proto neshledává v

tomto ohledu nesprávný úřední postup ECB.

Stěžovatel a ECB budou o tomto rozhodnutí informováni.

Další poznámky

1. Veřejná ochránkyně práv navrhuje, aby ECB na svých internetových stránkách uvedla informace o tom, že její prezident je členem skupiny třiceti. Toho lze dosáhnout doplněním informací do životopisu předsedy.

2. S ohledem na svou zvýšenou odpovědnost a viditelnost veřejnosti veřejný ochránce práv vybízí ECB, aby podnikla kroky k dalšímu zvýšení kvality své komunikace s veřejností.

P. Nikiforos Diamandouros

Ve Štrasburku dne 1. února 2013

[1] Web CEO popisuje CEO jako „výzkumnou a kampaňovou skupinu, která pracuje na odhalení a zpochybnění privilegovaného přístupu a vlivu, které mají korporace a jejich lobbistické skupiny při tvorbě politik EU“.

[2] Internetové stránky „Skupiny třiceti“ jsou www.group30.org . [Odkaz]

[3] Evropský systém centrálních bank.

[4] www.group30.org/images/PDF/ReportPDFs/G30AnnualReport20102011.pdf [Odkaz]

[5] www.group30.org/images/PDF/ReportPDFs/G30AnnualReport20102011.pdf [Odkaz]

[6] Článek 130 SFEU zní takto:

„Při výkonu pravomocí a plnění úkolů a povinností, které jsou jim svěřeny Smlouvami a statutem ESCB a ECB, Evropská centrální banka, národní centrální banka ani žádný člen jejich rozhodovacích orgánů nevyžadují ani nepřijímají pokyny od orgánů, institucí nebo jiných subjektů Unie, od žádné vlády členského státu nebo od jakéhokoli jiného subjektu...“

[7] Článek 7 statutu ECB je nadepsán „Nezávislost“. Uvádí, že:

„V souladu s článkem 130 Smlouvy o fungování Evropské unie nevyžadují ECB ani národní centrální banka ani žádný člen jejich rozhodovacích orgánů při výkonu pravomocí a úkolů a povinností, které jim svěřují Smlouvy a tento statut, ani žádný člen jejich rozhodovacích orgánů pokyny od orgánů, institucí nebo jiných subjektů Unie, od žádné vlády členského státu nebo od jakéhokoli jiného subjektu [...]“

[8] Zdánlivý střet zájmů lze považovat za případ, kdy se zdá, že soukromé zájmy veřejného činitele by mohly nepatřičně ovlivnit výkon jeho povinností, i když tomu tak ve skutečnosti není.

[9] Zkontrolováno na internetových stránkách skupiny ze dne 30. prosince 2012. Zdá se, že 37 „současných členů“ a jeden „starší člen“ „skupiny 30“.

V roce 2011 skupina třiceti rozhodla, že všechny elektronické kopie jejích publikací budou distribuovány zdarma. Skupina třicátníků uvádí, že „mise“ skupiny třiceti by byla tímto přístupem podpořena. Tvrdí, že v důsledku této změny politiky se zvýší čtenářství materiálu Skupiny třiceti.

[11] 28 z 88 přispěvatelů jsou veřejné subjekty.

[12] Viz www.group30.org/images/PDF/ReportPDFs/G30AnnualReport20102011.pdf [Odkaz]

[13] Lorenzo Bini Smaghi, Evropská centrální banka; Philipp Hildebrand, Švýcarská národní banka; Guillermo Ortiz, Banka pro mezinárodní platby; Zhu Min, Mezinárodní měnový fond; Abdlatif Al-Hamad, Arabský fond pro hospodářský a sociální rozvoj; Stanley Fischer, Bank of Israel; Ibrahim S. Dabdoub, kuvajtská národní banka; Montek Ahluwalia, indická vláda; Jaime Caruana, Banka pro mezinárodní platby; Dudley, Federální rezervní banka v New Yorku.

[14] Sir David Walker, Morgan Stanley International; Jacques de Larosière, BNP Paribas; Arminio Fraga Neto, Gavea Investimentos; a William Rhodes, Citigroup.

Paul Krugman, Princeton University a Toyoo Gyohten, Institut pro mezinárodní měnové záležitosti.

[16] Lawrence W. Summers, Národní hospodářská rada Bílého domu; Janet Yellen, Rada guvernérů Federálního rezervního systému; Masaaki Shirakawa, Bank of Japan; Christian Noyer, Bank of France;

Zhou Xiaochuan, Čínská lidová banka; Jose de Gregorio, chilská centrální banka; Mark Carney, Bank of Canada; Philipp Hildebrand, Švýcarská národní banka; Paul Tucker, Bank of England; William C. Dudley, Federální rezervní banka v New Yorku; Lord Adair Turner, Úřad pro finanční služby.

[17] Tommaso Padoa-Schioppa, Promontory Europe E. Gerald Corrigan, Goldman Sachs Group, Inc.

Arminio Fraga Neto, Gavea Investimentos Jacques de Larosière, BNP Paribas, Roger W. Ferguson, Jr., TIAA-CREF a Jacob Frenkel, skupina třiceti.

Kenneth Rogoff, Harvard University a Ernesto Zedillo, Yale Centrum pro studium globalizace.

[19] Micheline Calmy-Rey, Švýcarská konfederace; Mervyn King, Bank of England; Christian Noyer, Banque de France; Tharman Shanmugaratnam, ministerstvo financí, Singapur; Zhou Xiaochuan, Čínská lidová banka; Jean-Claude Trichet, (tehdy) prezident Evropské centrální banky; Klaus Regling, Evropský nástroj finanční stability; Abdlatif Al-Hamad, Arabský fond pro hospodářský a sociální rozvoj; Stanley Fischer, Bank of Israel; William C. Dudley, Federální rezervní banka v New Yorku; Jaime Caruana, Banka pro mezinárodní platby; Gerd Häusler, Federální rezervní banka v New Yorku.

[20] Guillermo Ortiz, Grupo Financiero Banorte; Jacques de Larosière, BNP Paribas; Rhodes, William R. Rhodes Global Advisors a Arminio Fraga, Gavea Investimentos

[21] Martin Feldstein, Harvardská univerzita; Eugene Rogan, Oxfordská univerzita a Toyoo Gyohten, Institut pro mezinárodní měnové záležitosti.

[22] Viz [Odkaz] http://www.group30.org/images/PDF/GRP30_IMF09_RPT_FNL-NEW.pdf pan Trichet byl pozorovatelem pracovní skupiny pro zprávu.

[23] Veřejný ochránce práv v této souvislosti konstatuje, že odpovědnost ECB nezahrnuje například reformu Mezinárodního měnového fondu.

[24] I když stěžovatel klade zvláštní důraz na úlohu subjektů soukromého sektoru ve skupině třiceti, veřejný ochránce práv konstatuje, že článek 130 SFEU vyžaduje, aby členové rozhodovacích orgánů ECB zajistili svou nezávislost na jakékoli třetí straně, včetně jiných veřejných subjektů. Stejně tak je důležité, aby se prezident ECB nenacházel v situaci, kdy by byl nepatříčně ovlivněn zástupci jiných veřejných finančních institucí.

[25] Viz článek 37 statutu ECB, nadepsaný „Profesionální tajemství“, který stanoví, že „členové řídicích orgánů a zaměstnanci ECB a národních centrálních bank jsou povinni, a to i po skončení svých povinností, nezveřejňovat informace, na které se vztahuje povinnost zachovávat služební tajemství.“

[26] Viz obdobně čl. 4 odst. 1 písm. a) nařízení č. 1049/2001, který stanoví, že orgány odepřou přístup k dokumentu, pokud by zpřístupnění ohrozilo ochranu veřejného zájmu, pokud jde o finanční, měnovou nebo hospodářskou politiku Společenství nebo členského státu.

[27] Viz <http://www.ecb.europa.eu/ecb/orga/decisions/html/cvdraghi.en.html> [Odkaz] (kontrolováno dne 11. prosince 2012).